

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

قاسم باز

۰۴ جنوری ۲۰۱۹

افغانستان زخم ناسور امریکا !

انسانها کامل نیستند، هر انسان چی بافهم و چی کم معلومات اشتباه می کند، سیاستمداران نیز مستثنا از این امر شده نمی توانند. آنهایی که مدعی اند اشتباه نمی کنند، در اصل خود آنها مرتکب اشتباه می شوند . تراژیدی چهار دهه کشور عزیز ما این را به ما به اثبات رسانید که متفکران و پالیسی سازان کشورهای بزرگ جهان مانند امریکا و روس و همچنان سیاستمداران کشورهای عقب مانده نیز مرتکب اشتباهات گردیده اند. که نمی خواهم بالای این موضوعات زیاد بپیچم، این که حکومت دیموکراتیک خلق و مجاهدین چی کردند و یا این که حکومت طالب و ملا و بعد از آن حکومت دیموکراسی وارداتی در افغانستان چی گلی را به آب داد به تمام وطنداران ما مانند آفتاب روشن است. که حاجت به بیان ندارد.

بعد از حادثه یازدهم سپتمبر سال ۲۰۰۱ م ، کشور امریکا که در آنوقت خود را یکه تاز جهان می شمرد به طور فرعونی بدون آن که از تعقل کار بگیرد به رسم کابوایی به کشور ما حمله ور شده تا انتقام سه هزار و چند صد امریکائی را که در حادثه یازدهم سپتمبر کشته شده بودند، بگیرد. سیاستمداران امریکائی به جای این که به اصل قضیه ای که واقعه یازدهم سپتمبر توسط کی ها و در کجا ترتیب و تنظیم شده بیندیشند، به رسم کابوایی مردم مظلوم افغانستان را زیر بمباردمان کارپیتی قرار داد و هزارها هموطن بی گناه ما را در خون غلتاندند و شهید ساختند. بعد از سقوط حکومت طالبان از قدرت، مردم مظلوم افغانستان آرزو داشتند تا سیاستمداران متفکر و شهرت یافته امریکا و جهان غرب بتواند کشور افغانستان را از دست درازیهای کشورهای حریص منطقه به خصوص همسای های ما نجات دهد. ولی امریکا خلاف آرزوی عمومی افغانها بعد از اضمحلال حکومت طالبانی و دایر نمودن مجلس بن در المان در اواخر سال ۲۰۰۱م، نه تنها به این آرزوی اکثریت خاموش لبیک نگفتند بلکه آنها مجلس بن را به شکلی از اشکال به طور دلخواه خود بالای مردم مظلوم ما تحمیل نمودند. امریکائیا در مجلس خود ساخته بن نه به اراده ملی افغانها وقعی گذاشت و نه هم توانستند که در آن مجلس (بن) دیموکراسی را به شکل درست و عالی تمثیل کنند. اگر امریکائیا در مجلس بن کمی از تعقل کار می گرفتند امروز ما دچار این مشکلی را که دامنگیر کشور ما گردیده، نمی بودیم.

در افغانستان ضرب المثلی داریم که می گوید. (خود کرده را نی درد است نی درمان) امروز اگر امریکائیا در افغانستان تلفات و کشته می دهند نتیجه اعمال خودشان است و اگر راه فرار را برای خود جست و جو می کنند از ناتوانی خود شان است آنها نباید مردم مظلوم افغانستان را گنهکار و ملامت سازند. به هر صورت.

امریکائیه‌های مغرور بعد از ۱۶ سال تراژیدی افغانستان دانستند که بودن شان در افغانستان بسیار مشکل است و افغانستان برای شان مانند زخم ناسور گردیده. دو سال قبل وقتی که کشور روسیه با حرکت طالبان ارتباطات پیدا کرد و یک‌عده از طالبان با آنها نزدیک شدند، امریکائیه‌ها دستپاچه گردیده. اداره آقای دونالد ترمپ رئیس جمهور امریکا به بسیار شتاب زدگی به جناب آقای خلیلزاد متولد افغان امریکائی را وظیفه داده تا به خاطر کوتاهی دست روسها در قضیه افغانستان، مذاکرات صلح را با حرکت طالبان از سر گیرد، به همین خاطر آقای خلمی خلیلزاد راه مذاکره را با طالبان، حکومت کابل و کشورهای حامی طالبان آغاز نمود که این مذاکرات تا حال جریان دارد. امروز در میدیا و رسانه های صوتی و غیر صوتی امریکائی از صلح با حرکت طالبان، ختم جنگ و آوردن حکومت موقت در افغانستان تحلیل ها و تبصره ها شنیده و خوانده می شود. چون از هر کسی دیگر ما افغانها بیشتر به صلح نیاز داریم خدا کند که این بار امریکائیه در این آرزو به ما افغانها صادق بماند نه این که در چشم ما افغانها باز خاک بپاشد، گویند ماهی را که هر وقت از آب بگیرد تازه است.

به نظر این هیچمدان اگر واقعاً امریکائیه خواستار خروج آبرومندان از افغانستان باشد آنها باید در قدم اول زمینه تطبیق پلان پنج فقره سابق شاه مخلوع افغانستان که مسما به پلان روم است از سر به شکل و محتوای اصلی آن عملی و راه را برای به وجود آوردن صلح دایمی و یک حکومت موقت تحت زعامت جناب آقای عبدالستار سیرت که وی در شرایط فعلی به تمام جناحهای درگیر در قضیه افغانستان قابل قبول است مساعد سازد. بعد از تشکیل حکومت موقت رهبر حکومت موقت وظیفه دارد تا به خاطر آوردن صلح واقعی و دایمی یک اداره سالم و کار آمد، فهمیم، مسلکی که متشکل از افراد نخبه بیطرف افغان باشد پایه گذاری نماید، ثانیاً بعد از تشکیل اداره موقت، حکومت موقت در ظرف دو سال زمینه را برای یک حکومت منتخب واقعی افغانی بدون جنگسالاران، ناقضان حقوق بشر، غاصبان و مافیای مساعد سازد.

حکومت موقت باید در طول دوره دو ساله کاری خود به خاطر بعضی تعدیلات در قانون اساسی افغانستان لویه جرگه را دعوت نماید. بعد از تکمیل دوره حکومت موقت شخصیت افغان شمول و شهرت یافته ملی و بین المللی که دارای تحصیلات عالی بوده و واجد شرایط حکومت منتخب آینده باشد نامزد مقام ریاست جمهوری نموده و به انتخاب سراسری در کشور زمینه مساعد سازد. من برای بلند کردن این بار سنگین شخص مصطفی ظاهر نوه شاه سابق افغانستان را پیشنهاد می کنم به خاطری که، گویند: چی پیر چی عصای پیر. امروز خاندان شاه سابق افغانستان در تمام کشور علاقه مندانی دارد، طرفداران آنها می تواند در مناطق خود امنیت را به وجود بیاورد و در مقابل آنهایی که می خواهند امنیت کشور را مختل سازد مقابله نمایند، در اینصورت ما به قوتهای بیرونی به خاطر امنیت داخلی ضرورت و نیازی نخواهیم داشت.

میدانم که این نظر ناچیز بنده شاید مورد قبول یک عده زیادی از هموطنان محترم من قرار نخواهد گرفت. ولی این یک حقیقت و واقعیت عینی جامعه ما است.

بعد از خروج قوتهای امریکائی و ناتو عساکر نگهبان صلح ملل متحد زیر بیرق آبی مرکب از کشورهای اسلامی به غیر از کشورهای پاکستان و ایران در افغانستان به خاطر دفاع از تجاوز بیرونی مستقر گردد.

حکومت نو و منتخب آینده افغانستان باید همان سیاست عنعنه ئی سابق یعنی بیطرفی مثبت و فعال، قضاوت آزاد در مسایل ملی و بین المللی، دوستی با کشور همه کشورهای جهان به خصوص به همسایه ها، احترام به منشور ملل متحد و جلب کمک های اقتصادی از تمام کشورهای جهان به خصوص کشورهای بزرگ جهانی چی دور و چی نزدیک مهیا سازد. در شرایط فعلی و ملی افغانستان ما به زعامت ضرورت داریم که به زبان دیپلوماسی صحبت کرده بتواند. ما به

زعیمی ضرورت نداریم که حق ناحق چیغ بزند و مانند پوقانه بعد از چند ساعت شکل و ماهیت خود را تغییر دهد، ملت افغان به زعیمی ضرورت ندارد که بگوید «تاسوئی ورائوی مونر به ئی بیا جوره وه، بیا بی جوره و».

ملت افغان در شرایط امروزی به زعیمی ضرورت دارد، که به دشمنان کشور بگوید، اگر یک مکتب ما را تخریب نمودید پوهنتون تان را تخریب می نمائیم، اگر یک کلینک کوچک صحی ما را منفجر ساختید شفاخانه تان را منفجر می سازیم، اگر یک سر بند آبیاری ما را خراب کردید بندهای بزرگ آب و برق تان را از بین می بریم. و...!

اینست راه نجات کشور ما.

دوستان گرامی و خوانندگان عزیز، من از آن روز می ترسم که قوتهای امریکائی و ناتو به خاطر زخم ناسور، انگشت ششم دست خود را قطع نمایند و خدای ناخواسته ما مردم افغان مجبور به قطع کردن تمام دست شویم.

تبصره های هموطنان به غنای معلوماتی من می افزاید، هر فرد کشور حق دارد در مورد آینده کشور خود بیندیشد و تبصره نماید.

پایان.

۱/۲۰۱۹/۱

یادداشت:

احترام ما به همکار عزیز ما آقای "باز" و تعهد ما به امر آزادی بیان که مصداق کامل آن نشر مطلب فوق است، مانع از آن نمی شود بنویسم:

ما ضمن آن که به قسمت اول تحلیل همکار عزیز ما به ارتباط تجاوز آشکار، خونبار و غارتگرانه امپریالیزم امریکا و شرکاء بر افغانستان صحه می گذاریم، به همان سانی که طی ده سال گذشته بارها با صراحت اعلام داشته ایم، به آنچه دیروز و امروز به نام "طرح روم" و یا امثال آن معروف شده اند، نه تنها باور نداشته و خوشبین نیستیم بلکه آن را ادامه دست و پای زدن در یگ گرداب سیاسی می دانیم.

همچنین تشکیل حکومت موقت آن هم زیر نظر یک اخوانی خودفروخته که تا هنوز اعتقاد دارد و علناً اعتقادش را تبلیغ می دارد که ازدواج با دختر ۴ ساله مشروع و جایز است، را خیانت به خون شهدای راه آزادی و حفظ کرامت انسانی می دانیم. به همان سان مجدداً خاندان غدار "نادر" را که گذشته از تمام جنایات شان نه تنها حین تجاوز شوروی در کنار مردم افغانستان ایستاده نشدند بلکه در پیشاپیش قوای متجاوز امریکائی جهت فریب توده های میلیونی افغانستان به خورشقی پرداخته، میلیونها دالر پول زیر نام فروش جایداد های غصبی خاندانی از امپریالیستها گرفتند، خاین به وطن می دانیم. به ارتباط قوای صلح از کشور های اسلامی که همین اکنون به صورت غیر رسمی در کشتار خلق ما دستهای شان آغشته است، چنین طرحی را نیز ناقض حق تعیین سرنوشت مردم افغانستان به وسیله خودشان دانسته، در صورت تطبیق چنان طرحی، به همان سان که علیه روسهای اشغالگر رزمیده ایم و همین اکنون علیه امریکا می رزمیم، وظیفه میهنی خود می دانیم تا آنها را نیز با زور سلاح و "ایمان افغانی" خود از میهن برانیم.

از دید ما همان طوری که بارها نوشته ایم، رسیدن به قله شامخ آزادی و کرامت انسانی فقط زمانی می تواند تحقق یابد که خلق افغانستان مستقلانه و با تکیه به نیروی خود و با اتحاد تمام اقوام و نیروهای مردمی و ملی با راندن امپریالیزم و ارتجاع آن را تحقق ببخشند.

اداره پورتال AA-AA